

[Engell]

– efter at der i flere dage har været ført meget omfattende og meget grundige forhandlinger, der er mundet ud i, at samtlige partier kan tilslutte sig det beslutningsforslag, som nu foreligger – i virkeligheden opstår en politisk diskussion om tilslutningen til forslaget og grundlaget for den undersøgelse, der nu skal gå i gang. Det vil jeg meget gerne beklage.

Vi har fået en henvendelse fra Højesterets præsident, som Folketinget og regeringen naturligtvis må tage alvorligt. Den drejer sig om fremtiden og om, hvordan man eventuelt kan etablere et system, som er anderledes end det, vi kender i dag. Men lad os nu ikke være i tvivl om, at der rent faktisk findes et retligt grundlag, nemlig retsplejeloven, for den undersøgelse, som sættes i værk i dag. Det er ikke sådan, at Folketinget eller regeringen har grebet i blinde, der findes rent faktisk bestemmelser i dag, der regulerer undersøgelsesrettens virksomhed.

Og derfor må jeg sige, at jeg er forundret over økonomiministerens indlæg. Jeg er forundret, fordi dette indlæg, sammenholdt med de udtalelser statsministeren er kommet med i nogle af medierne i dag, ligesom forsøger at fremstille det, som om det er oppositionen, der har tvunget regeringen og regeringspartierne til noget, som man selv sådan set er noget betænkelig ved ud fra et retligt synspunkt. Det finder jeg aldeles ikke er acceptabelt i betragtning af, at regeringen og regeringspartierne så sandelig har været inddraget i forhandlingerne. Og desuden har vi vel en flertalsregering, som havde kunnet afvise forslaget, hvis man ikke havde ønsket denne undersøgelsesret.

Derfor kun dette spørgsmål til økonomiministeren: Hvis regeringen fra starten havde ønsket, at det kun og alene skulle ende i en rets sag, hvorfor gjorde man så ikke det, som bl.a. professor Eva Smith peger på i dag, nemlig at gennemføre et anerkendelsessøgsmål? Den mulighed havde regeringen haft, men den fraskrev man sig, og dermed blev man enig med os andre om at gennemføre en undersøgelsesret. Lad være med at løbe fra det ansvar nu!

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Når vi nu får en debat i dag om noget, vi slet ikke skulle have en debat om, er det jo ikke

oppositionens skyld. Rent faktisk gik jeg i hvert fald selv herved for at takke regeringen for dens svar og i øvrigt tilsige støtte til forslaget. Men Socialdemokratiets medlemmer provokerer jo med deres optræden på en måde, så man er nødt til at svare, og økonomiministeren gør det samme.

Fru Pia Gjellerup siger, at med hensyn til virkningen af at kunne overføre hensættelser har svarene på alle de spørgsmål, der er stillet, belyst dette emne. Nej, fru Pia Gjellerup, jeg er nødt til at sige, at det har de ikke, og nu kommer jeg med et spørgsmål om teknikken, som fru Pia Gjellerup åbenbart kender så godt. Må jeg bede fru Pia Gjellerup bekræfte, at en af de ting, vi ikke har fået oplyst, er, at muligheden for at kunne overføre hensættelser både kan udmønte sig i et skattefradrag og i en skattefri indtægt. Den oplysning er ikke kommet frem.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Når den forhenværende justitsminister, hr. Engell, stiller et konkret spørgsmål til mig, vil jeg selvfølgelig svare på det.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke kritiserer det resultat, vi er kommet frem til nu. Jeg er meget tilfreds med, at 8 partier her i Folketinget træffer en beslutning i fællesskab. Jeg stillede kun et spørgsmål, som jeg selv har gået og tænkt over: Hvad ville der være sket, hvis f.eks. den forhenværende justitsminister i spidsen for oppositionen havde sagt: Denne sag ligner gebyrsagen til forveksling? Det er først en retslig afgørelse. Så er det klart, at gav det anledning til, at der senere skulle foretages undersøgelse af ministre inklusive mig selv, embedsmænd osv., så – med Det Radikale Venstre i spidsen: Gerne. Det er klart. Men jeg vil gerne understrege, at jeg er meget glad for, at otte partier nu har fundet sammen om den løsning, der er her. Og jeg fralægger mig ikke regeringens ansvar for, at det blev denne løsning. Det sagde jeg også. Jeg nævnte otte partier; jeg nævnte ikke kun oppositionen.

En anerkendelsessag kunne være rejst. Så vidt det er oplyst for mig – nu skal man jo være forsigtig med, hvordan man formulerer sig – men så vidt det er oplyst for mig, ville det være første gang i Danmarkshistorien, og jeg så for mig en bølge i den offentlige mening og med den samme type argumentation, nemlig at nu ville regeringen løbe fra sit ansvar ved at fastholde, at det skulle afgøres ved en rets sag.